

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa P. K.

przeciwko M. [...] spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, spółce komandytowej
w W.

o odszkodowanie z tytułu zakazu konkurencji,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 marca 2015 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt XXI Pa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa P.K. przeciwko „M. [...]” spółce z o.o. Spółce komandytowej z siedzibą w W. o odszkodowanie z tytułu zakazu konkurencji, na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I od podpunktu 6 do podpunktu 24, w ten sposób, że powództwo oddalił oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego: (-) czy jest zgodne z przepisami prawa wprowadzenie w umowie o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy prawa do wcześniejszego rozwiązania umowy z przyczyny niepowiązanej z charakterem umowy o zakazie konkurencji. Ponadto skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów w zakresie stosowania przepisów art. 101² § 1 k.p. i art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p., w zakresie prawa rozwiązania umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy przez wypowiedzenie umowy z zachowaniem okresu wypowiedzenia, tj. w zakresie kontroli tej przyczyny w postępowaniu sądowym, do wywołuje rozbieżności w judykaturze Sądu Najwyższego. W ocenie powoda skarga kasacyjna jest też oczywiście uzasadniona, z uwagi na mylne i błędne rozumienie przez Sąd pojęcia warunku rozwiązującego, co doprowadziło do błędnego uznania, że postanowienie umowne stron z art. 9 umowy o zakazie konkurencji było ważne. Oczywiście zasadność uzasadnia zdaniem powoda również pominięcie przez Sąd faktu, że do kognicji Sądu należało zbadanie czy zaistniały przyczyny określone w art. 9 umowy o zakazie konkurencji, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej

publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., sygn. II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158, z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie określono przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane zagadnienie prawne. Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy

bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., sygn. III UK 10/11, LEX nr 1124105).

W wypadku powołania się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Ponadto nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane).

Potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów dotyczy kwestii prawnej, której wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. Skarżący odnosi potrzebę wykładni do kwestii związanych z wypowiedzeniem umowy o zakazie konkurencji, podczas gdy w sprawie w § 9 umowy o zakazie konkurencji strony nie zastrzegły możliwości wypowiedzenia umowy, lecz zawarły postanowienie dopuszczające zwolnienie pracownika z zakazu konkurencji. Takiej oceny tego oświadczenia dokonał słusznie Sąd drugiej instancji, na podstawie brzmienia klauzuli zawartej w § 9 umowy (uzasadnienie str. 4). W stanie faktycznym sprawy strony ukształtowały stosunek prawny między sobą, zgodnie z art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p., w sposób odmienny niż wskazuje na to skarżący (odnośnie do porównania powoływanych instytucji por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 listopada 2014 r., I PK 86/14, LEX nr 1573969). Wskazana potrzeba wykładni nie ma więc związku ze sprawą.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W sprawie brak jest jednak oczywistej zasadności

skargi kasacyjnej. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Z wyżej wskazanych powodów brak jest jednak w sprawie również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

[l.n]